

anden Side er der jo ogsaa visse Fordele forbundne med den af Udvalget i Hensstillingen foreslaaede Ordning, men man finder dog, alt vel overvejet, ingen Anledning til nu at forlade de Bestemmelser for Besættelsen af Tøjmesterposten, som gennem en Aarrække have staaet deres Prøve, for at overgaa til den i Hensstillingen antydede Ordning.

Det samme kan i Hovedsagen ansøres med Hensyn til Besættelsen af de ledende Poster i Bestyrelsen af Flaadens Sømineværjen.

Det næste Punkt, som omhandles i Betænkningen, er

Hensstillingen ad § 23.

Udvalget anbefaler herunder en Indskrænkning af de faste Haandværkeres Antal i Haandværkerforplet. Som Støtte herfor fremføres i Hensstillingen følgende:

„Naar Lovforslaget endnu bevarer indtil 350 Haandværkere, de saakaldte „faste“, særligt lønede og pensionsberettigede Haandværkere, ser man heri en forældet og kostbar Foranstaltning, der for en stor Del har mistet sin tidligere Betydning fra Træstibbygningsperioden; denne Afdeling bør sikkert fores indskrænket til det for en Mobilisering fornødne Antal, hvad ogsaa vil spille en Rolle for Nyboder-Spørgsmaalet, der senere omtales“.

I Anledning af det saaledes fremsførte skal man først og fremmest bemærke, at de faste Haandværkere ikke havde nogen særlig Betydning ved Træstibbygningen, fremfor hvad de nu have det ved Jærnstibbygningen, og deres Bibeholdelse kan altsaa ikke af denne Grund siges at være en forældet Foranstaltning.

Endvidere skal det oplyses, at Størstedelen af de faste Haandværkere henhøre til den paaregnede og fordelte Mobiliseringsstyrke. Kun en meget ringe Indskrænkning af deres Antal vil kunne foretages, naar Mobiliseringens hurtige og forsvarlige Udførelse indenfor dette Omraade fremdeles skal være sikret.

Men Orlogsværftet har større Fordel af de faste Folk end af det samme Antal private Haandværkere, og lægger derfor Vægt paa at kunne beholde det fulde Antal faste, som haves for Tiden. Ved de mere betroede Arbejder er Værftet bedre tjent med faste Folk end med private, der haves mere Hold paa de førstnævnte, som kunne beordres til at møde under presserende Forhold. De private Haandværkere blive lettere borte, naar det passer dem, selv naar de ere

ansatte ved vigtige Arbejder. I de fleste Værksteder ere de faste Haandværkere de dygtigste, da de ere uddannede fra Værkinger af paa Værftet og kendte i alle Skibene, som de skulle arbejde i. Som Specialister ere de faste Haandværkere at foretrække, da de ikke gaa deres Vej, naar de ere vel uddannede i den særlige Retning. De private Specialister gaa som Regel straks, naar der andetsteds fra bydes dem en højere Løn, og er det magtpaaliggende at beholde dem ved saadan Lejlighed, maa man selv stride til Forhøjelse af Lønnen. De dygtige private Haandværkere ere derfor dyrere for Værftet end de dygtige faste Haandværkere, Middeldaglønnen for de private er ca. 3 Kr., for de faste ca. 2 Kr. 50 Ore.

Nu er det jo nok paa den anden Side saa, at de faste Haandværkeres Pensionsberettigelse og den Udgang til at erholde billige Boliger, som staffles dem gennem Bedtligholdelsen af Nyboder, maa tages i Betragtning ved den endelige Sammenstilling af Beføstningen ved de to Maader at holde Haandværkere paa. Men man skal da her ikke undlade at gøre opmærksom paa, at Statens Udgifter til Pensioneringen af faste Haandværkere paa den omhandlede Sammenstilling i væsentlig Grad kompenseres af de Understøttelser, som paa Finansloven tilstaas veltjente private Haandværkere. Det har nemlig allerede i længere Tid været en anerkendt Praksis, at der bevilges veltjente private Haandværkere under saadanne Omstændigheder, hvor de som faste vilde have erholdt Pension, en aarlig Understøttelse, som under Hensyn til vedkommendes Tjenestetid, Forhold og Trang kan naa indtil $\frac{2}{3}$ af det Beløb, som vilde have udgjort Pensionen for en fast Haandværker med samme Tjenestetid. Ligeledes erholde Søer efter veltjente private Haandværkere Understøttelser, hvis Størrelse fastsættes paa samme Maade som Pensionen for de faste Haandværkeres Søer, altsaa til $\frac{1}{4}$ af det Beløb, som Manden havde eller vilde have faaet i Understøttelse.

Hvad Nyboder-Spørgsmaalet angaar, skal man oplyse, at der i det nuværende Nyboder ikke findes Boliger til alle de faste Haandværkere ved Orlogsværftet. En Reduktion af Haandværkerforpletets faste Folk efter en saadan Maalestok, at der bibeholdes det for Mobiliseringen nødvendige Antal, vil ikke medføre, at der fremkommer overflødig Plads i Nyboder, og Udgifterne til Bedtligholdelse af disse Kvartierer ville derfor ikke berøres af den omhandlede Reduktion.